

מסכת תרומות

פרק ה

א. סאה תרומה טמאה שנפלה לפחות ממאה חלין, או למשער ראשן, או למשער שני, או להקדש, בין טמאין בין טהורין, יركבו. אם טהורה כייתה אותה הסאה, יטכרו לפניהם בדמי תרומה, חוץ מדי אותה סאה. ואם למשער ראשן נפלה, יקרא שם לתרומה משער. ואם למשער שני או להקדש נפלה, הרי אלו יפדו. ואם טמאים היו אותן החלין, יאכלו נקיים או קליות, או ילושו במי פרות, או יתחלקו לעסות, כדי שלא יהיה במקום אחד

כפי זה:

ב. סאה תרומה טמאה שנפלה לתוך מאה חלין טהורין, רבי אליעזר אומר, תרום ותשער, שאני אומר, סאה שנפלה היא סאה שעלה. ותקמים אומרים, תעלה ותאכל נקיים או קליות, או תלוש במי פרות, או תמחלק לעסות, כדי שלא יהיה במקום אחד

כפי זה:

ג. סאה תרומה טהורה שגפלה למאה חלין טמאין, פעה ותאכל נקיים או קליות, או תלוש במי פרות, או תחלק לעסות, כדי שלא יהיה במקום אחד כביצה:

ד. סאה תרומה טמאה שגפלה למאה סאה תרומה טהורה, בית שמאי אוסרים, ובית הלל מתרין. אמרו בית הלל לבית שמאי, הואיל וטהורה אסורה לזרים וטמאה אסורה לכשנים, מה טהורה עולה, אף טמאה פעה. אמרו להם בית שמאי, לא, אם עלו החולין החולין המתרין לזרים את הטהורה, פעה תרומה חמורה האסורה לזרים את הטמאה. לאחר שעוזר רבי אליעזר אומר, תרום ותשער. וחכמים אומרים, אבה במקום:

ה. סאה תרומה שגפלה למאה, הגביהה ונפלה למקום אחר, רבי אליעזר אומר, מדעת כתרומה וקדאי. וחכמים אומרים, אינה מדעת אלא לפि חשבון:

ו. סאה תרומה שגפלה לפחות ממאה ונבעו, ונפל מן המדף למקום אחר, רבי אליעזר אומר, מדעת כתרומה וקדאי. וחכמים אומרים, אין המדף מדעת אלא לפি חשבון, ואין המדף מחייב אלא לפि חשבון, ואין המים שאובים פסולים את המקונה אלא לפி חשבון:

ג. סאה תרומה שגפלה למאה, הגביהה ונפלה אחרת, הגביהה
ונפלה אחרת, הרי זו מפרת, עד שתרכבה תרומה על החולין:

ה. סאה תרומה שגפלה למאה, ולא הספיק להגביהה עד שגפלה
אחרת, הרי זו אסורה. ורבו שמעון מתר:

ט. סאה תרומה שגפלה למאה, ותחנו ופחתו, כשם שפחתו החולין,
כד פחתה התרומה, ומפרת. סאה תרומה שגפלה לפחות ממאה,
ותחנו והותירו, כשם שהותירו החולין, כד הותירה התרומה,
ואסור. אם ידוע שהחטים של חליין יפות משל תרומה, מפרת. סאה
תרומה שגפלה לפחות ממאה, ואחר פון נפלו שם חליין, אם שוגג,
mpr, ואם מזיד, אסור: